

17.5.2026 - Ježíš neodešel, ale začal žít jinak.

Písň: 615 – Celé věky čekaly; Otvor mi oči Duch Svatý;

Ve tvém srdci je soucit; 333 - Před Tvou tváří Pane;

Dobrořeč duše má Hospodinu + Já chci jít za Ježíšem

Čtení: Matouš 28, 16–20; Skutky 1, 1–12

Ježíš neodešel – Efez 1, 17–23

V minulém týdnu byl den — skutečnost Nanebevstoupení Pána Ježíše. Takový první impuls je říct něco o nebi. To je ale lidský řečeno velmi těžké téma, protože, jak jsem řekl v úvodu, je to skutečnost — neříkám místo, protože to přece není prostor — ale skutečnost naprosto mimo dosah našeho chápání, rozumu a vnímání. A musíme před tímto tématem pokorně sklonit hlavu. Bude to znít paradoxně, ale asi nejvíc potěšující věta ze všech dnešních čtení je tato: „Jedenáct učedníků odešlo do Galileje... a když ho uviděli, klaněli se mu.“ A hned nato přijde velké finále — Pán Ježíš vystoupí do nebe, vyvrcholení celého jeho pobytu na zemi. A evangelista Matouš tam vloží jednu jedinou větu: „Někteří však pochybovali.“

Jak je možné pochybovat o Kristu, když mu člověk vkládal prsty do boku, když viděl jeho smrt na Golgotě, když viděl prázdný hrob, pil vodu proměněnou v Káň Galilejské, jedl rozmnožený chléb? Jak je možné ještě pochybovat? A přece je to možné, drazí bratři a sestry.

Zdravím v církvi všechny pochybovače — včetně sebe samého. Ano, člověk může pochybovat. Chodím a pořád pochybuji, někdy si říkám –tak se neboj, človče — není to s tebou tak zlé. Ty jsi takové zázraky jako oni ani neviděl, a oni stejně pochybovali. Za chvíli ho měli vidět, jak se vznášá do nebe. Víte, co nám tato pravda říká? Že neexistuje takový důkaz na zemi, neexistuje takový zázrak, který by Bůh vykonal a po němž bychom řekli: „Teď už určitě uvěřím.“

Proč? **Protože otázka víry je otázkou našeho nitra.** Proto se Ježíš divil: „Máte zatvrzelá srdce.“ Ježíš se divil nad zatvrzelostí lidských srdcí. Bůh se tomu divil. Ještě jednou to zopakuj: Často říkáme: „Kdybych měl jinou rodinu, nehřešil bych. Kdybych měl jiné společenství, kdybych narazil na lepší knihu, lepší film — určitě bych uvěřil.“ Ne, drazí. Samozřejmě, vnější situace nás ovlivňuje, nějak nás formuje. Ale především se všechno odehrává uvnitř.

Je překvapivé, že Písmo říká: „Po svém utrpení jim dal mnoho důkazů, že žije, a po čtyřicet dní se jim zjevoval.“ A oni? Oni pochybovali. Nejde tedy o to toužit po zázracích, po lepší knize nebo lepším kázání. Můžeme po tom toužit, možná dokonce máme. Ale pamatujme: když bude naše nitro zatvrzelé, tak i kdyby Bůh během shromáždění se tento stůl otočil o 360 stupňů, i kdyby 14. května začal padat sníh, chvíli bychom se divili — a doma bychom řekli: „No jo, ale kdyby ještě tak padaly kroupy...“

O čem Ježíš mluvil během těch čtyřiceti dnů? Poslední setkání tváří v tvář s apoštoly. Člověk by čekal nějaké závěrečné instrukce: „Jděte tudy, mluvte takhle, používejte tyto příklady...“ Ale ne. Písmo říká jediné: Mluvil s nimi o Božím království. Kde je to Boží království? Právě uvnitř. **Celou dobu mluvil o nitru.** Zdůrazňuji to, protože často mluvím s lidmi — a i kdybych se s vámi nikdy nesešel, myslím, že byste říkali podobné věci jako oni. Točíme se pořád kolem vnějších věcí: můj manžel, moje práce, moje děti, rodiče... Málokdo začne od vlastního nitra.

Ježíš se s nimi čtyřicet dní setkával a mluvil o Božím království — a Boží království je v nás. Buď tam je, nebo není. Je to vnitřní skutečnost.

Ježíš nechce jen uhladit naši životní cestu — aby operace dobře dopadla, aby se člověk domluvil se sousedem, aby se všechno nějak podařilo. Ježíš chce odstranit vnitřní překážky. Uvnitř nás. Podívejte se, kolik času věnujeme změně vnějšího světa. Pracujeme, vyděláváme peníze, rekonstruujeme domy, kupujeme auta, učíme se jazyky... A kolik času věnujeme ztišení? Sednout si, zavřít dveře, zatáhnout závěsy, a ...: „Co ve mně vlastně je?“ Většina lidí se rozhlíží kolem a říká: „Je mi špatně, protože kolem mě je všechno špatně.“

Ano, navzájem se ovlivňujeme. Ale podstata je uvnitř. A podívejte se na naši vnitřní tvrdohlavost: Ježíš jim čtyřicet dní mluví o nebeském království — a oni se ptají: „Pane, obnovíš teď království Izraele?“ To je neuvěřitelné. On mluví o nebeském království a oni se ptají na politiku, na vyhnání Římanů, na pozemskou moc. A Ježíš odpovídá: „Nepřísluší vám znát časy a chvíle, které Otec ustanovil svou mocí.“ Všimněte si: není řečeno, že Bůh ví, kdy se, co stane. Je řečeno, že Bůh to ustanovuje. On má moc. Kolik věcí chceme vědět, a přitom to není naše věc.

Petr se kdysi zeptal Ježíše: „A co bude s Janem?“

A Ježíš odpověděl: „Co je ti po tom?“

My se pořád ptáme: „Kdy najdu manžela nebo manželku? Kdy se něco změní?“

A Bůh často odpovídá: „To není tvoje věc.“

Jednou jsem citoval jednoho myslitele, který řekl: „Na světě je příliš mnoho vědění.“

A čím dál víc s ním souhlasím. Po těch slovech se Ježíš v jejich přítomnosti vznesl vzhůru a oblak jim Ho vzal z očí. Všimněte si: **z očí — ne ze srdce**. A oni? Stáli a dívali se. V některých překladech dokonce: „upřeně hleděli“.

Musíme si položit otázku: Chci Boha analyzovat, nebo Ho chci milovat?

Často chceme Boha rozluštit: „Jak mě vidíš? Co ode mě chceš? Proč jsi to udělal?“

A přitom Boha nelze poznat jen rozumem.

Můžete být lékař, znát dokonale anatomii své ženy, každou kost a sval — a přesto ji vůbec neznat.

Protože člověka nepoznáváme jako objekt výzkumu. Poznává se srdcem. Všechno závisí na srdci. Byl jsem, už je to nějaký čas v jedné vesničce a před kaplí měly nápis na nástěnce: „Bohoslužba tě bude zajímat natolik, nakolik umíš milovat.“ A zamrazilo mě.

Protože někdy se i kněz při shromáždění rozptýlí. A víte, proč nás někdy shromáždění nezajímá?

Protože nerozumíme jazyku lásky. Kdo neumí milovat, toho schromko nudí.

Dnešní čtení říká: „Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.“ Srdcem se díváme na svět.

Pamatuji si příběh z dětství: Průvodčí byl hrubý a nepříjemný. Pak vyšel na chodbu, podíval se z okna, vrátil se — a byl úplně jiný. Děti se ho ptaly proč. A on řekl: „Můj syn měl těžkou operaci očí. S manželkou jsme se domluvili, že když se operace podaří, budou v okně svítit dvě světla. Když ne, jen jedno. Podíval jsem se — a svítily dvě.“ A svět se mu změnil. Svět se mění zevnitř.

Jeden člověk sedí a stěžuje si — a druhý, úplně stejný jako on, rozkvétá.

Potkal jsem lidi, kteří byli neustále radostní. A není to hloupost. Je to duch, kterého dostali od Boha. Bůh vám chce dát „oči srdce“, abyste viděli naději svého povolání, bohatství jeho slávy a velikost jeho moci. Často to nevidíme, protože jsme příliš plní sami sebe. Máme plné hlavy plánů, názorů a jistot. A Duch svatý nemá kam vstoupit. Apoštolové byli připraveni na Ducha svatého teprve tehdy, když už nic nevěděli. **Bůh je všude přítomen. Nanebevstoupení neznamena, že Ježíš odešel. Znamená to, že začal být přítomen jiným způsobem.** Už ho nelze poznat očima a analyzovat rozumem. Poznává se srdcem. Proto zkoumejte své nitro.

Když se nezastavíš a neodhalíš zloděje ve svém srdci, který ti krade radost, budeš pořád hledat štěstí venku. A ten zloděj je uvnitř. **Bůh je tady. Neodešel.** Když se modlíš, mluvíš se živým Bohem. Někteří lidé o Bohu hodně přemýšlejí, ale nemodlí se. A to není totéž.

Jedna žena mi vyprávěla o svém manželovi analytikovi. Pořád ji pozoroval, analyzoval, jak chodí, jak sedí, jak se chová. A jednou při polibku otevřela oči — a on měl oči otevřené a zkoumal její reakce. Řekla mu: „Zavři ty oči a prostě mě polib.“

A něco podobného je s Bohem. Zavři oči a obejmi Ho.

Bůh je blízko všude: v kostele, doma, v nemocnici, ve vlaku, v posteli, ve frontě v obchodě. Můžeme s ním mluvit kdykoliv.

Nemusíme všechno analyzovat a chápat. Někdy je třeba prostě zavřít oči a s důvěrou se k Bohu přitulit. Když člověk jen analyzuje, stojí na místě.

Když se modlí, důvěřuje a miluje, roste. Proto nás slavnost Nanebevstoupení nemá oddálit od Boha, ale naopak připomenout, že je nám ještě blíž než dřív.

Proto andělé říkají apoštolům: „Proč stojíte a hledíte do nebe?“

Když člověk jen analyzuje, stojí na místě. Duchovně neroste. Nezůstávej stát. Modli se, důvěřuj, chval Boha, děkuj mu.

A pamatujme: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“

Amen.